

Kedves Testvérek!

„Betelt az idő, közel van Isten országa.” Úgy jelenik meg az evangélistának a híradásában, hogy Jézus, ahogy látja ezeket a jövődöbéli tanítványokat, azonnal szól nekik, és ők rögtön követik őt. Mindjárt megszólítja őket, mindent otthagynak, máris követik őt. Azt mondják a Biblia szakértői, hogy ezek a nagyon egyszerűre lecsiszolódott apostoli meghívástörténetek. A maguk módján kibontják, kifejezik, megmutatják, hogy mit jelent számunkra az, hogy itt az Isten országa, hogy betelt az idő.

Mi keresztény emberek, de valójában ez minden emberre érvényes, hogy mi mindannyian a végső időkben vagyunk. Az idő már betelt, Isten országa már itt van. Miért mondhatja Jézus azt, hogy „Betelt az idő, Isten országa itt van.”, hogy most és azonnal, és rögtön, és haladék nélkül, ebben a pillanatban, most és itt? Azért, mert ő az Isten Fia, és azzal, hogy megérkezett, mondhatja azt, hogy mostantól kezdve vége van annak a korszaknak, időszaknak, hogy várunk, és vágyakozunk, és készülünk, és előkészítjük a Messiás eljövetelét. Mindannyian egész életünk során a mostban vagyunk, az istenkapcsolat szempontjából.

Ezek az evangéliumi történetek olyan egyszerűvé csiszolódtak már, annyira a hitről üzennek valamit, hogy szinte már nem is életszerűek. Tényleg így volt, hogy ott vannak a leendő apostolok hálónál. Egyszer csak jön tulajdonképpen egy akkor még ismeretlen valaki, azt mondja: „Gyertek velem!”, és mennek? Másfelől azonban szerintem mindannyiunknak van olyan élménye, hogy mit jelent az, hogy itt és most. Hogy egyszer csak valami élmény, egy szó, egy mondat, elkap bennünket, megragad, szíven talál, és átéljük azt, hogy szinte előzmény nélkül. Tényleg fogva tart, meghatároz, az életben is van, hogy szerelem első látásra.

Ez a történet is az Isten országát kívánja föltárni. Közben kapcsolódik a hétköznapi életünkhöz. A kérdés az, hogy: Képesek vagyunk-e az itt és mostban lenni, az Istennel való kapcsolatunkban az itt és mostban lenni? Hogyha Jézus azt mondja, a szónak valamilyen értelmében: „Most azonnal hagyd abba, amit csinálsz, és azonnal gyere velem!” Akkor ezt tudjuk-e csinálni? Ezt ki az, aki tudja csinálni? Ez hogyan működhet a mi életünkben? Néhány gondolatot mondanék, ami alkalmassá tehet bennünket arra, hogy fölismerjük azt, hogy itt és most, hogy ebben a pillanatban és azonnal, és most.

Emlékszem, amikor tábortüzi estére jártunk, és a tábortüzi estéken, egyhetes tábor, és mindig az volt, amit a gyerekek szinte a legjobban vártak. Mert ott mindig gitározunk, és akkor mindig szólt az ének, és hogy a gitárosok – mert én nem – mit össze tudtak panaszkodni azon, hogy behangolják a gitárt. Ugye, jó hideg van, akkor odaülünk a jó meleg mellé, az biztos, hogy elhangolódik. Nem egyszer úgy ott volt a pillanat, hogy na, akkor most énekeljünk, és hát, a jó zenész azt mondta: „Nem, hát várjatok, nem, ezt most nem. Nem, hát így nem lehet.” És a gyerekek, meg a felnőttek mondták: „De lehet, csak csináljuk már!”

Szóval, ki az, aki fölismeri az alkalmat? Aki arra várakozik, aki arra figyelmes, aki arra készül, és amikor ott van, akkor már csak tudnia kell, hogy itt van. Miért hoztam ezt a történetet? Azért, mert így foglalhatnám össze, hogy az ismeri föl az itt és mostot az Istennel való kapcsolata szempontjából, aki hangolt rá, aki arra újból és újból ráhangolódik. Nemde úgy van, amikor valamire hangoltak vagyunk, akkor azon az úton sokkal könnyebb járni, mint hogy egyszer csak villámcsapás-szerűen, valami számunkra nagyon ismeretlen valami jön, és azt sem tudjuk, most ezzel mit kezdünk. Azok a tanítványok, akikről itt szó volt, a maguk módján biztos, hogy hangoltak voltak. Hát, hiszen várták a Messiást, várták az Üdvözítőt. És amikor az evangéliumok tanúsága szerint szólnak nekik, hogy „Megtaláltuk!”, akkor ők tudják, hogy mi az, hogy megtaláltuk. Hát persze, megtaláltuk, mert kerestük, meg vártunk rá, és hangolódtunk rá.

A következő gondolat. Kik azok, akik képesek fölismerni, például azt, hogy kit kövessenek, vagy kiket kövessenek, kinek, kiknek a tanítványaivá legyenek, hogy most van az itt és most? Azok alkalmasak rá, akik nem szolgáltatják ki magukat annak, hogy ez mindenképpen valami nagyon élményszerű legyen. Milyen sokan vannak, elmennek egy színházi előadásra, vagy bármilyen – mondjuk így – előadásra, vagy produkcióra, és kissé olyan karba tett kézzel, kényelmesen azt mondják: „Na, nyűgözz le! Na, hass meg, rendíts meg, győzz meg!” Olyan gyönyörű ez a történet a maga módján, ebből a szempontól. Jézus odamegy, azt mondja: „Gyertek, jöjjetek velem!” Hát, ha ebben van megrendítő, az nem, nem tudom, hol van. „Gyertek velem, mert hogyha velem jöttök, akkor...” Sőt, még azt is érdemes tudnunk, de lehet, hogy ti ezt kívülről tudjátok, hogy ott van a tizenkét apostol, és ugye ti tudjátok, hogy a tizenkét apostol közül egyetlenegyvel sem tett Jézus csodát. Senkivel. Hanem egyszerűen csak odament. Péter, János, és a többiek. Azt mondta: „Gyertek velem!” Nincs csoda, nincs meggyőzés, nincs lenyűgözés. „Gyertek velem!”

És ki az, aki fölismeri, hogy itt és most, hogy itt az idő, hogy itt az alkalmas pillanat? Az, aki készült rá, aki hangolódott rá, és aki azt már nagyon várta. Talán sokféleképpen elképzelte, hogyan, miféleképpen lehetséges az. És amikor történik, akkor már ott van az a jó érzéke, hogy azt mondja: „Na, ez az, ez az! Hát, erre vártam, ez az! Nem pont úgy van, ahogy elképzeltem, hiába képzeltem el sokféleképpen, de biztos vagyok benne, hogy ez az. Már csak menni kell.”

Kik azok, akik fölismerik az itt és mostot az Istennel való kapcsolatukban? Azok, akik érzékennyé tették magukat ebbe az irányba. Ez megint egy másik gondolat, miközben nagyon közel vannak egymáshoz. A következő folyamat, amit érdemes, ez pedig, amikor valaki fölismeri, hogy itt és most az Istennel való kapcsolatában, az azért is lehetséges, mert ő azt már előre átgondolta. Nem ott gondolkodik el rajta: „Na, most akkor menjek?”

Biztos ti is sportoltok ezt-azt, nagyon remélem, vagy van élményetek. Aki sportolt, az jól tudja azt, hogy egy mozgás, a cselekvés akkor hatékony, ha már nem kell rajta gondolkodni. De előtte sokat kell gyakorolni, előtte nagyon át kell gondolni. Nagyon átgondoljuk, nagyon sokat gyakorlunk, és amikor azt mondják, hogy most, akkor már nem gondolkozunk, csináljuk, és pontosan tudjuk, hogy mit kell csinálni.

Következő gondolat. Eszembe jutott most itt egy történet. Persze, mert leírtam. Ez az előzetes döntés. Ha nem írom le, lehet, hogy elfelejtem. Épp tegnap hallgattam valakinek a beszámolóját, 1956-ban 18 éves volt, negyedikes gimnazista, és ő ott képviselte az iskolájának a diákságát. Néhány hét múlva, ahogyan leverték a szabadságharcot és forradalmat, akkor kopogtattak, és már vitték is el. Eléltettek egy papírt, és azt mondták neki, most írja alá, hogy az osztályfőnöke volt a felbújtó, hogy ő volt a szervezkedésnek a vezetője.

Azt mondta: „Ott voltam 18 évesen, ránéztem erre az emberre és azt mondtam, ezt biztos, hogy nem írom alá, mert nem volt így.” Hajnali négyig verték, de úgy, hogy sok bordája eltörött, a dobhártyája beszakadt, azóta se hall jól. Ki az, aki ott és akkor azt mondja: „Biztos, hogy nem írom alá, mert nem így volt.”? Az a valaki, aki előzetes döntést hozott, hogy amikor elém teszik a papírt, hogy „Itt írja alá!”, nem most kezdek ezen sem gondolkozni, sőt, dönteni sem kell róla, mert már eldöntöttem, már csak csinálni kell. És mert ezt előre eldöntöttem, és már csak csinálni kell, ezért a verést is kibírom.

A záró gondolat pedig, hogy ebben a történetben, mikor Jézus odamegy a jövődöbéli tanítványaihoz, annyit mond csak nekik: „Jöjjetek, kövessetek engem!”, és ők lerakják, és mennek, és követik. Nem tudnak róla semmit. Nem tudják, hogy hova, hogy mi fog történni, hogy most mire kéri majd őket föl; semmit nem lehet tudni. Mi az egyetlen dolog, amit lehet tudni? Hogy ő kérte, hogy ő.